

William Boeva laat niet met zich lachen

William Boeva is altijd onderweg. Met zijn comedy show 'Megalomaan' doet Boeva een tournee langs de Vlaamse Culturele Centra. We wachten William op in CC Ter Dilft in Bornem waar hij die avond een optreden heeft.

William is een hardwerkend artiest. Een echte perfectionist. „Komt er vanavond een beetje volk kijken?“, vraagt William terloops aan zijn geluidstechnieker. „Dat zit oké William, 't is weeral uitverkocht.“, antwoordt de man aan de knoppen.

Handiscoop: Jouw carrière zit nu wel in de lift William, maar heb je geen schrik dat je op een dag geen nieuwe moppen meer zal kunnen bedenken. Waar haal je jouw inspiratie?

William: Wel, die inspiratie hoef ik niet ver te zoeken. Mijn leven bestaat uit zoveel gekke situaties. De reacties van mensen op straat, de ontoegankelijkheid in Vlaanderen, de mailtjes die mensen me soms sturen, het is soms te gek voor woorden. Onlangs kreeg ik een mail van een chocolatier die dwergen zocht om een nieuwe praline te lanceren! Het was een kerel die weinig respect toonde, maar zijn mail is voor een comedian als ik van goudwaarde.

Het thema handicap is een nieuw thema in de comedy-wereld. Ik kan deze bron aanboren, en er nog mijn boterham mee verdienen ook. Maar ik wil niet alleen mijn boterham verdienen, ik vind het ook belangrijk dat ik iets kan aankaarten.

Handiscoop: Aankaarten? Ben je een geëngageerde artiest?

William: In mijn show heb ik een mop over de controlearts. Jullie leden kennen de controlearts zeker goed genoeg. Om de vier jaar moet ik op controle bij een controlearts. Ik heb pseudo-achondroplasie. Dames en heren bureaucraten ... dat zal niet verbeteren hoor! Die handicap heb ik voor het leven. Bij de vorige controle kwam ik na een autistische jongen. Zijn moeder vergezelde de jongen, maar mocht niet mee in de ruimte waar de arts zat.

Om de vier jaar moet ik naar de controle-arts. Dames en heren bureaucraten ... mijn handicap zal niet veranderen!

© Stefaan Vandorpe

Als je ergens mee kan lachen dan is het voorbij, dan heb je het verwerkt.

Die jongen kon zo'n situatie natuurlijk niet aan door zijn handicap. Ik zag dat zijn moeder helemaal in paniek was. Natuurlijk moet er controle zijn wanneer mensen een uitkering of zo krijgen. Maar kan er niets gebeuren aan deze koude onmenselijke behandeling? Zulke situaties zouden zich toch niet mogen voordoen?

Handiscoop: William, nog een vraagje, ...

William: (onderbreekt) Er is nog iets wat ik wil aanklagen: het misbruik van de parkeerkaart voor personen met een

Gehandicaptenkaart is een erfstuk', 'de bomma sterft, de kleinzoon erft

handicap. Waarom beschouwen zoveel Vlamingen de parkeerkaart als een familie-erfstuk? Het lijkt alsof de hele familie nog generaties lang kan genieten van zo'n parkeerkaart. Ik kan maar 300 meter lopen. We weten allemaal dat het openbaar vervoer in België niet

openbaar is, door de ontoegankelijkheid. Als ik ergens wil zijn, dan reken ik dus op de parkeerplaats voor personen met een handicap.

Maar ik zie loodgieters, garagisten, jonge grietjes in een FIAT 500 rondrijden met de blauwe parkeerkaart. De beste gevallen verzamel ik in een speciaal fotoalbum. Wat denk je van deze: onlangs zag ik een salsadanser in de fleur van zijn leven misbruik maken van de kaart. Waanzinnig! Als ik mensen aanspreek dan verzinnen ze de gekste smoesjes of worden ze zelfs agressief. Zou er iets veranderen als ik voor het goede doel eens op mijn gezicht laat timmeren? Zo'n held ben ik nu ook weer niet (lacht). Kan KVG hier niets aan doen?

Handiscoop: Dit zijn toch geen mooie verhalen! Waarom wil jij er dan mee lachen?

William: Ik vind het belangrijk om mezelf te relativeren. Lachen is voor mij een soort therapie. Als je ergens mee kan lachen dan is het voorbij, dan heb je het verwerkt. Daarom raad ik de KVG-leden aan om zoveel mogelijk te lachen. Als je dat kan, dan kan je verder! Dat geldt ook voor collectieve trauma's. Op het moment dat we zullen kunnen lachen met de Dutroux affaire, dan kunnen we zeggen dat we dat trauma samen verwerkt hebben.

Handiscoop: Je noemt jezelf in jouw shows een dwerg. Veel mensen nemen aanstoot aan dat woord.

Laat je niet verleiden!

KVG ergert zich net als William aan het misbruik van voorbehouden parkeerplaatsen. Enkele jaren geleden voerden we hierrond actie met de slogan 'Laat je niet verleiden'. KVG pleit voor een strengere controle door de politie. Lukt dit niet, dan lijkt een parkeerkaart die beperkt geldig is in tijd voor ons het enige alternatief. De kaart kan dan door de geregistreerde gebruiker zonder veel rompslomp of herzieningen opnieuw aangevraagd worden. Zo wordt toch al het wangebruik van parkeerkaarten van overleden familieleden tot een minimum herleid.

Achondroplasie?

Achondroplasie leidt tot een karakteristieke vorm van dwerggroei, waarbij de persoon klein blijft met een normale rompgrootte, maar zeer korte en gedrongen ledematen. De bereikte lichaamslengte is gemiddeld ongeveer 1,20 m. Mensen met deze handicap vinden het meestal zeer vervelend om als 'dwerg' te worden bestempeld. 'Kleine mensen' heeft momenteel de voorkeur, 'achondroplast' is de medische term als specifiek deze groep wordt bedoeld. Een behandeling om de oorzaken aan te pakken, is niet mogelijk. Operaties om de ledematen te verlengen zijn wel mogelijk, maar het resultaat is beperkt voor een dergelijke pijnlijke ingreep. Toch overwegen sommige mensen een dergelijke operatie. Niet alleen omwille van cosmetische overwegingen, maar ook omdat een relatief kleine toename van de lengte het dagelijks functioneren makkelijker kan maken.

William: Hebben sommige mensen problemen met een woord? Dan zitten ze zelf niet goed in hun vel. Het gevoel dat achter het woord zit, daar gaat het over. Dat Culturele Centra me soms aankondigen als de 'dwergcomedian' vind ik schandelijk. Als mijn vrienden me 'de kleinen' noemen dan is dat oké. Want ik weet dat die mij graag zien.

Handiscoop: Hoe ben je zo'n plantrekker geworden?

William: Bij ons thuis is mijn handicap nooit een thema geweest. Mijn ouders konden er gemakkelijk over praten met mij. Van jongs af aan leerden ze mij om zo weinig mogelijk afhankelijk te zijn van anderen. Ik heb ook veel geluk gehad met mijn vrienden. Ik was gewoon een van hen. Samen skiën zat er niet in, want dan kon William niet mee. Dus gingen we naar zee. Ik had nooit het gevoel alsof ze zich moesten inhouden voor mij.

Handiscoop: En je dromen?

William: Ik kon vooral wegdromen als mijn ouders over vroeger vertelden, de jaren '70. De jaren van de Muze, Ferre Grignard, ... dat moeten nogal eens tijden geweest zijn! Ik droomde er ook van om notaris te worden. 'Notaris Boeva', dat klonk goed. Ik ben begonnen aan een studie rechten, maar dat liep moeilijk. De profs hebben meermaals gezegd: „Denk jij nu echt dat je iets in de rechten kunt gaan doen, je bent een dwerg!“

Handiscoop: Heb je nog een goede raad voor ouders van een kind met een handicap?

William: Biedt je kind alle kansen, haal er uit wat er in zit en laat je niet ontmoedigen. Het is soms hard voor je kinderen om te ervaren dat ze 'anders' zijn. Ze zullen soms op hun tanden moeten bijten. Maar net dat maakt hen sterker voor een later leven in de samenleving. Ze geraken er wel. Als je iets echt wil, dan kan je het!

Maarten LONCIN
Ronny VAN OVERMEIRE